

JEG VIL EIE HELE VERDEN PLUSS 5%

Fabian var spent og øvde seg enda en gang på talen han skulle holde for folkemengden som sikkert ville møte opp i morgen. Han hadde alltid ønsket seg prestisje og makt og nå skulle drømmen gå i oppfyllelse. Han var en gullsmed som lagde smykker og andre pyntegenstander, men var ble misfornøyd med å jobbe for å overleve, han trengte spenning, en utfordring og nå var planen hans klar til å iverksettes.

I generasjoner hadde folk byttehandlet og en mann forsørget sin egen familie gjennom å skaffe alt de trengte for å overleve eller han spesialiserte seg innen et fagfelt. Det overskuddet han fikk fra egen produksjon brukte han til å bytte til seg ting han trengte fra andre.

Markedsdagen var alltid full av støy og støv, men folk så fram til ropinga, oppstyret og spesielt fellesskapet. Det pleide å være en koselig plass, men nå var det nesten for mye mennesker, for mye krangling og diskusjoner. Det var ikke tid for prat, et bedre system var nødvendig.

Men generelt hadde folk vært glade og nøt fruktene av arbeidet de utførte.

I hvert samfunn hadde en enkel regjering blitt opprettet for å sikre at hver persons frihet og rettigheter var beskyttet og at ingen ble tvunget til å gjøre noe mot sin vilje av enkeltpersoner eller grupper.

Dette var regjeringens eneste oppgave og hver guvernør ble frivillig støttet av det lokale samfunn som valgte ham.

Imidlertid var markedsdagen et problem de ikke kunne løse. Var en kniv verd en eller 2 kurver med korn? Var en ku verd mer enn en vogn osv. Ingen kunne tenke seg et bedre system.

Fabian hadde reklamert; «jeg har løsningen på våre handelsproblemer og jeg inviterer alle til en åpent møte i morgen»

Neste dag var det en stor samling mennesker på torget og Fabian forklarte alt om det nye systemet han kalte «penger» Det hørtes bra ut; «hvordan starter vi?» spurte folk.

«Gullet og sølvet jeg lager statuer og smykker av er et kjempebra metall. Det blir hverken forvitret eller ruster og det vil vare i lang tid. Jeg kan bruke dette til å lage mynter og vi skal kalle hver mynt en krone.

Han forklarte hvordan verdien fungerte og at «myntene» i virkeligheten ville være et medium for betaling, et mye bedre system enn byttesystemet.

En av guvernørene spurte; «men noen folk kan grave gull sølv og lage mynter selv..»

«Dette ville være høyst urettferdig», Fabian var klar med svaret. «bare de myntene som er blitt godkjent av regjeringen kan brukes og disse vil ha spesielle stempel på seg» Dette hørtes fornuftig ut og det ble foreslått at hver mann ble gitt et likt antall. «Men jeg fortjener mest» sa lysmakeren. «alle bruker mine lys.» «Nei», sa bonden, «uten mat er det ikke liv, jeg mener bestemt vi skal ha mest» og slik fortsatte småkranglingen.

Fabian lot dem krangle en stund før han tilslutt sa, «**siden ingen av dere kan bli enig så foreslår jeg at dere får det antallet dere trenger fra meg. Det er ingen grense, bortsett fra deres evne til å betale tilbake**» Desto mer dere låner, desto mer må dere betale tilbake innen 1 års tid. «og hva får du ut av dette?» spurte folket.

«**Siden jeg yter dere en tjeneste, altså pengene, har jeg krav på betaling for mitt arbeid. La oss si for hver 100 dere låner så skal dere tilbakebetale til meg 105 for hvert år dere skylder den gjelden. De 5 myntene vil være min avgift, og jeg skal kalle denne avgiften rente.**»

Det så ikke ut til å være noen annen måte og uansett, 5% så ganske lite ut. «Kom tilbake neste fredag så starter vi.» Fabian kastet ikke bort tiden. Han laget mynter dag og natt og i slutten av uka var han klar. Folk sto i kø utenfor butikken hans og etter myntene var inspisert og godkjent av guvernørene startet de systemet. Noen lånte bare noen få og dro avgårde for å prøve det nye systemet.

De syntes pengene var en fantastisk oppfinnelse og snart begynte de å verdsette alt i gullmynter eller kroner. Verdien de satte på alt ble kalt en «pris» og prisen var hovedsakelig avhengig av mengden arbeid som trengtes for å lage eller produsere det. Var det mye arbeid ble prisen høy, men var det lite arbeid var det ganske så billig.

I en by bodde Alan som var den eneste klokkmakeren. Hans priser var litt stive fordi kundene var villig til å betale mye bare for å eie en av hans klokker.

Så begynte en annen mann å lage klokker og tilbød dem til en lavere pris for å salg. Alan ble tvunget til å senke sine priser og plutselig var prisene så lave at begge måtte kjempe for å tilby den beste kvaliteten til den laveste prisen. **Dette var ekte fri konkurranse. Det var det samme med snekkere, transport, bønder, tjenestefolk, revisorer kort sagt, i hver eneste bransje. Kundene valgte alltid det de syntes var det beste kjøpet, de hadde friheten til å velge. Det var ingen kunstige begrensninger slik som lisens eller tariff til å hindre andre personer til å starte handel.**

Levestandarden økte og etter litt begynte folk å undre på hvordan de hadde klart seg uten.

På slutten av året forlot Fabian butikken og besøkte alle de som skyldte han penger. Noen hadde mer enn de hadde lånt, men dette betydde at andre hadde mindre siden det bare var laget et viss t antall i starten av. De som hadde mer enn de hadde lånt betalte tilbake 100 pluss de ekstra 5, men måtte igjen låne for å fortsette. De andre oppdaget for første gang at de hadde gjeld. Før han ville låne dem mer penger tok Fabian pant i noen av deres eiendeler og alle dro avsted for å prøve å skaffe de 5 ekstra myntene som alltid så ut til å være vanskelig å finne.

Ingen forsto at som helhet kunne landet aldri bli fri fra gjelden før alle myntene var betalt tilbake, men selv da var det de ekstra 5 på hver 100 som aldri hadde blitt lånt ut til noen. Ingen andre enn Fabian kunne se at det var umulig å betale renten. De ekstra pengene hadde aldri blitt laget, derfor måtte noen falle utenfor.

Det var sant at Fabian brukte noen mynter, men han kunne umulig bruke noe slikt som 5% av den totale økonomien på seg selv. Det var tusenvis av folk og Fabian var bare en. Uansett, han var en gullsmed som hadde et komfortabelt liv. I bakrommet i butikken sin hadde Fabian et hvelv og folk fant det praktisk å la noen av sine mynter ligge der bare for å være sikker. Han krevde en liten avgift avhengig av mengden mynter og tiden de skulle ligge der. Han ga eieren en kvittering for mengden gull som ble lagt igjen.

Når noen så dro på shopping ville han ikke drasse rundt på masse gullmynter. Han ga selgeren en av kvitteringene tilsvarende verdien på varen han ville kjøpe.

Selgeren gjenkjente kvitteringen og så at den var ekte og aksepterte den med tanker om å ta den til Fabian og få tilsvarende i mynter. Kvitteringene ble byttet istedet for de faktisk gullmyntene og folk hadde tiltro til disse kvitteringene. De godtok dem som om det var de faktiske myntene som ble overført.

Det tok ikke lang tid før Fabian merket seg at det faktisk var ganske uvanlig at noen faktisk hentet myntene han hadde i hvelvet.

Han tenkte for seg selv; «Her besitter jeg alt dette gullet og jeg er fortsatt en hardt arbeidende gullsmed. Det gir ikke mening, hvorfor er det dusinvis av personer som gladlig betaler meg rente for å ha dette gullet i hvelvet mitt og som bare ligger her og sjeldent blir hentet.»

Det er sant, gullet er ikke mitt, men det er i min besittelse og det er det som betyr noe. Jeg trenger sjelden å lage noen mynter i det hele tatt, jeg kan bruke noen av de som ligger her i hvelvet.

I starten var han svært forsiktig, lånte bare noen få om gangen, og da bare mot høy sikkerhet. Men etterhvert ble han modigere og større summer ble lånt.

En dag ble han forespurt om et stort lån. Fabian foreslo; «istedet for at du skal dra rundt på alle disse myntene kan vi opprette et innskudd i ditt navn og jeg gir deg flere kvitteringer som tilsvarer myntene» Låneren godtok det og forsvant med en stor mengde kvitteringer. **Han hadde foretatt et lån, men likevel lå pengene trygt forvart i hvelvet.** Når kunden hadde dratt smilte Fabian. Han kunne beholde kaken sin og ete den også. Han kunne «låne» ut gullet og likevel beholde det.

Venner, fremmede, til og med fiender trengte kapital for å drive forretninger og så lenge de kunne fremstille sikkerhet kunne de låne så mye de trengte. Fabian kunne ganske enkelt låne ut kvitteringer til mange ganger verdien på gullet i hvelvet og han var ikke engang eieren. Alt var sikkert så lenge de virkelige eierne ikke gjorde krav på gullet sitt og tilliten til befolkningen ble opprettholdt. Han beholdt en bok som viste innskudd og lån for hver kunde. Utlånsbransjen viste seg å være virkelig lukrativ.

Hans sosiale status i samfunnet økte omtrent like fort som hans rikdom. Han var blitt en betydningsfull mann, en viktig mann som forlangte respekt og hans uttalelser om økonomien var som en hellig uttalelse.

Gullsmeder fra andre byer ble nysjerrig på hans aktiviteter og en dag møtte de opp for å treffe han. Han fortalte dem hva han gjorde, men var veldig varsom og **understreket nødvendigheten av hemmeligholdelse.**

Hvis planen deres ble avslørt var de ferdige så de ble enig om å lage en hemmelig allianse.

Hver og en dro tilbake til sin egen by og begynte forretningen slik Fabian hadde lært dem.

Folk aksepterte nå kvitteringene for å være god som gull og mange av kvitteringene ble satt inn for sikker oppbevaring slik som myntene. Når en kjøpmann ønsket å betale noen for varer så skrev han ganske enkelt a liten notis som instruerte Fabian å overføre penger fra hans konto til den andre kjøpmannen. Det tok Fabian bare noen minutter å oppdatere tallene.

Dette nye systemet ble veldig populært og denne notisen fra kjøpmannen ble kalt «sjekk».

Sent en kveld hadde gullsmedene et hemmelig møte og Fabian viste avslørte sin nye plan. Neste dag tilkalte de alle guvernørene til et møte og Fabian begynte. «Kvitteringene vi utsteder har blitt svært populær. Ingen tvil om det, mesteparten av dere guvernører bruker dem også og finner dem svært praktisk» De nikkete samtykkende og lurte på hva problemet var. «altså», fortsatte han, «noen kvitteringer blir kopiert av falskmyntnere. Dette må stoppes!»

Guvernørene ble foruroliget. «Hva kan vi gjøre?» spurte de. Fabian svarte, «**mitt forslag er dette, først**

og fremst, la det være guvernørens jobb å lage nye sedler på et spesielt papir med svært komplisert utførelse, så skal hver seddel bli underskrevet av hovedguvernøren. Gullsmedene kan gjerne betale trykkekostnadene siden det vil spare oss for masse tid med å skrive dem ut.» Guvernørene ressonerte, «det er jo vår jobb å beskytte folket mot falskmyntnere og rådet høres absolutt ut som en god ide» så de aksepterte å lage sedlene.

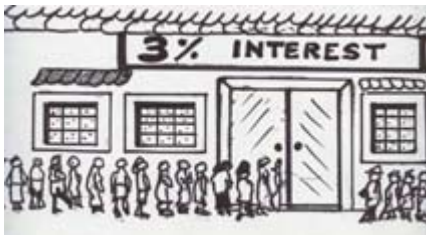

«men også», fortsatte Fabian, «noen folk har begynt å grave etter gull og lager deres egne mynter. Jeg foreslår at dere vedtar en lov slik at enhver person som finner gullklumper må levere dem inn. De vil selvfølgelig få erstatning i form av mynter og sedler»

Ideen syntes god og uten for mye gjennomtenkning trykket de opp friske nye sedler. Hver seddel hadde en påtrykt verdi, 1kr, 2kr, 5kr, 10kr osv. De små trykkekostnadene ble betalt av gullsmedene.

Disse sedlene var mye lettere å bære og ble fort akseptert av befolkningen. **Men til tross for deres popularitet ble disse nye sedlene og myntene bare brukt i 10% av transaksjonene. Registering viste at sjekksystemet sto for 90% av all handel.**

Den neste delen av planen hans startet. Inntil nå betalte folk Fabian for å passe på deres penger. For å tiltrekke seg flere kunder og penger til sitt hvelv tilbød Fabian seg å betale 3% rente på alle innskudd. Flesteparten trodde at han lånte ut deres innskudd til 5% rente og hans profitt var differansen på 2%.

Uansett spurte ikke folk ham siden det å få 3% var mye bedre enn å betale for han han skulle passe på pengene. **Mengden sparepenger økte og med de ekstra pengene i hvelvet**, kunne Fabian låne ut 200, 300, 400 og noenganger opptil 900 kroner for hver 100kr han hadde i sedler og mynter som innskudd. Han måtte være forsiktig med ikke å overstige denne 9:1 begrensningen, for en av ti trengte sedlene og myntene de hadde i innskudd.

Hvis det ikke var nok penger tilgjengelig når det var behov ville folk bli mistenksomme, spesielt siden deres bankbok viste hvor mye de hadde i innskudd. Uansett, de 900 kronene i bokoversikten som Fabian lånte ut ved å skrive sjekker selv kunne han kreve opptil 45 kroner i rente, mao 5% på 900kr. Når lånet var tilbakebetalt med rente (945kr) så ble de 900kr slettet i kreditt tabellen og Fabian beholdt de 45kr i rente. Han var derfor ganske fornøyd med å betale 3kr rente på de originale 100 i innskudd som aldri hadde forlatt hvelvet. **Dette betyr at for hver 100 som var satt inn kunne han tjene 42% på, flesteparten trodde han bare tjente 2%.** De andre gullsmedene gjorde akkurat det samme. **De laget penger ut av ingenting ved å skrive noen tall i boka og kreve rente på det i tillegg.**

Det er sant at de ikke laget pengene, regjeringen trykket sedlene og myntene og ga dem til gullsmeden for distribusjon. Fabians eneste utgift var den lille trykkekostnaden. Uavhengig av det opprettet de kredittpenger ut av ingenting og forlangte rente. Flesteparten trodde at pengeforsyningen var en statlig operasjon. De trodde også at Fabian lånte dem penger som noen andre hadde satt inn, men det var litt merkelig at ingen av innskuddene noengang minket når et lån ble innvilget. Hvis alle hadde prøvde å ta

ut pengene samtidig ville svindelen bli avslørt.

Når et lån ble forespurt i mynter og sedler var det ikke noe problem. Fabian forklarte ganske enkelt regjeringen at økningen i befolkningen og produksjonen krevde mere penger og disse fikk han for en liten avgift.

En dag kom en tankefull mann for å se Fabian. «Dette rentepåslaget er feil», sa han. «**For hver 100 du gir ut spør du om 105 tilbake. De ekstra 5 kan aldri bli betalt tilbake siden de ikke eksisterer.**»

Bønder produserer mat, industrien produserer varer osv, men bare du produserer penger. Sett at det bare er to forretningsfolk i hele landet og vi sysselsetter alle andre. Vi låner 100 hver, vi betaler 90 ut i lønninger og tillater oss 10kr i fortjeneste, vår lønn. Det betyr at den totale kjøpekraften er $90+10$ ganger $2= 200$. Men, for å betale deg må vi selge alt vi produserer for 210. Hvis en av oss lykkes med å selge alt vi produserer for 105 så kan den andre bare håpe på 95, men endel av hans varer kan ikke bli solgt siden det ikke er penger igjen til å kjøpe varene.

Han skylder deg fortsatt 10kr og kan bare tilbakebetale gjennom å låne mer. Systemet er umulig.

Mannen fortsatte, «**Det betyr at du burde gi ut 105, 100 til meg og 5 til deg selv for å bruke. På denne måten vil det være 105 i sirkulasjon, og gjelden kan bli betalt.**»

Fabian lyttet stille og sa tilslutt, «økonomiske finanser er et stort og vanskelig tema min herre, det tar årevis med studier. La meg bekymre meg over disse sakene så tar du bare vare på ditt. Du må bli mer effektiv, øke din produksjon, kutte dine utgifter og bli en bedre forretningsmann. Jeg er alltid villig til å hjelpe i disse sakene.»

Mannen gikk, men var ikke overbevist. Det var noe feil med Fabians forretning og han følte spørsmålet hadde blitt unngått.

Likevel, flesteparten respekterte det Fabian sa - «Han er en ekspert, de andre må ta feil. Se hvordan landet har utviklet seg, hvordan produksjonen har økt, vi har det bedre nå»

For å dekke rentene på penger de hadde lånt ble kjøpmennene tvunget til å heve prisene. Arbeidstakerne klaget over at lønningene var for lave, sjefene nektet å betale høyere lønninger ved å si at de ble ruinert. Bønder kunne ikke få en rettferdig pris for sin produksjon. Husmødrene klaget på at maten var altfor dyr.

Og tilslutt gikk noen til streik, en ting som aldri hadde skjedd tidligere. Andre hadde blitt fattige og deres venner og familie hadde ikke råd til å hjelpe dem. **Flesteparten hadde glemt den virkelige rikdommen som omga dem.** Den fruktbare jorda, de store skogene, metallet og kuene. **De kunne bare tenke på pengene som det alltid så ut til å være for lite av. Men**

de betvilte aldri systemet. De trodde regjeringen styrte det.

Noen få hadde samlet sine overflødige penger og formet «utlån» eller «finans» selskap. De kunne få 6% eller mer på denne måten, noe som var bedre enn de 3% Fabian betalte, men de kunne bare låne ut penger de hadde. De kunne ikke dette kunststykket å skape penger av ingenting gjennom å skrive det som en oppføring i regnskapet.

Disse finansielle selskapene bekymret Fabian og hans venner noe, så de satte fort opp sine egne selskap. Fremfor alt kjøpte de opp andre selskap før de kom skikkelig igang og på kort tid var alle finansselskap eid eller kontrollert av dem.

Den økonomiske situasjonen ble verre. Lønningsmottakerne var overbevist om at sjefene tok for mye fortjeneste. Sjefene sa at arbeiderne var late og ikke gjorde en ærlig dags arbeid, **og alle skylte på hverandre. Guvernørene kunne ikke komme opp med en løsning,** og uansett, **det umiddelbare problemet besto i å hjelpe de som hadde blitt sendt ut i fattigdom.**

De startet opp velferdsprosjekter og laget lover som tvang folket til å bidra til disse prosjektene. Dette gjorde mange sinte, de trodde på å hjelpe en nabo ved frivillig innsats.

«Disse lovene er intet annet enn legalisert ran. Å ta noe fra en person mot hans vilje, uavhengig av grunnen det ble unnskyldt med er ikke noe annet enn å stjele»

Men hver og en følte seg hjelpeløs og var redd for fengsel som det ble truet med hvis de ikke betalte. Disse velferdsprosjektene ga noe hjelp, men det gikk ikke lang tid før problemet var tilbake og mer penger var nødvendig. Kostnadene ved disse prosjektene ble høyere og høyere og størrelsen på regjeringen vokste.

Mesteparten av disse guvernørene var ærlige menn som prøvde å gjøre sitt beste. De likte ikke å be om mer penger fra befolkningen og tilslutt hadde de ikke annet valg enn å låne penger fra Fabian og hans venner. De hadde ingen aning om hvordan de skulle betale tilbake. Foreldre hadde ikke lenger råd til å betale lærerne for undervisningen av de små, de kunne ikke betale doktoren og transportbransjen gikk konkurs.

En etter en falt og regjeringen var tvunget til å overta disse selskapene. Lærere, doktorer og mange andre ble offentlige tjenester.

Få oppnådde tilfredsstillende i sitt arbeid. De ble gitt en grei lønn, men mistet sin identitet. De ble redusert til små tannhjul i et stort maskineri.

Det var ikke rom for personlig initiativ, lite anerkjennelse for innsats, deres inntekt var fastsatt ved tariff, og avansement kom bare når en overordnet pensjonerte seg eller døde.

I desperasjon bestemte guvernørene seg for å søke Fabians råd. **De betraktet han som svært smart, og han syntes å kunne løse finansielle problemer.** Han hørte på dem når de forklarte sine problemer og sa tilslutt, «Mange personer kan ikke løse sine egne problemer, de trenger noen til å gjøre det for dem. Du er vel enig i at de fortjener å være lykkelige og bli forsynt med nødvendighetene her i livet. Et av våre ordtak er «alle mennesker er skapt likt» - er det ikke så?

Altså, den eneste måten å balansere dette på er å ta den overflødig rikdommen fra de rike og gi til de fattige. Introduser et skattesystem. Desto mer en mann har, desto mer må han betale. Samle skatter fra alle personer avhengig av dette og gi etter behov. Skoler og sykehus burde være fri for de som ikke har råd»

Han ga dem en lang tale om gode idealer og tanker før han avsluttet, «Forresten, ikke glem at dere skylder meg penger. Dere har lånt nå en stund. Det minste jeg kan gjøre for å hjelpe dere er at dere bare trenger å betale meg renten. Vi lar lånesummen stå, bare dere betaler meg rente.

Guvernørene forsvant og uten å gi Fabian's filosofi en skikkelig tanke innførte de inntektsskatt. Desto mer du tjener, desto mer betaler du i skatt. Ingen likte dette, men de måtte enten betale skatt eller gå i fengsel. Kjøpmenn var igjen tvunget til å øke prisene.

Lønningsmottakerne krevet høyere lønn og presset bedrifter til konkurs eller å erstatte arbeidskraft med maskiner. Dette førte til enda høyere arbeidsledighet og tvang regjeringen til å innføre enda flere velferdsprosjekter og trygdeprogrammer.

Tariffer og andre beskyttelser ble innført for å holde industrien gående og opprettholde arbeidsplassene. **Noen få mennesker lurte på om poenget med produksjon var å skape varer eller å opprettholde arbeidsplassene.**

Etterhvert som ting ble verre prøvde de lønnskontroll, priskontroll og alle andre typer kontroll. Myndighetene prøvde å få mer penger fra dokumentavgift, lønnskatt og alle andre typer skatter. Noen poengterte at fra kornbonden til hudmødrene så var det 50 forskjellige skatter på et brød.

«Eksperter» oppsto og noen ble valgt til regjeringen, men etter hvert årlige møte kom de tilbake med nesten ingenting å vise til, unntatt nyhetene om at skattesystemet skulle bli «restrukturert», men den totale skatten økte alltid.

Fabian begynte å forlange sine rentepenger innbetalt, og en stadig større del av skatten trengtes for å betale ham tilbake.

Så kom partipolitikk, folket startet å krangle om hvilken gruppe guvernører som best kunne løse problemene. De kranglet om personlighet, idealisme, partistempling, alt unntatt det virkelige

problemet. Rådene havnet i trøbbel.

I en by oversteg rentene på gjelden den totale mengden av skatter som ble samlet hvert år. Gjennom hele landet fortsatte de ubetalte rentepengene å øke, rente ble pålagt ubetalt rente.

Gradvis ble mye av den virkelige rikdommen i landet eid eller kontrollert av Fabian og hans venner og med det kom større kontroll over folket. Men kontrollen var enda ikke komplett, de viste at situasjonen ikke var under kontroll før hver mann var kontrollert. Flesteparten som motsatte seg dette systemet kunne bli tvunget til stillhet gjennom finansielt press eller ble hengt ut offentlig. **For å gjøre dette kjøpte Fabian og hans venner de fleste aviser, TV, og radiostasjoner** og han valgte med omhu ut folk til å styre dem. Mange av disse folkene hadde et oppriktig ønske om å forbedre verden, men de innså aldri hvordan de ble brukt. **Deres løsning dreide seg alltid om symptomene og ikke årsaken.**

Det var flere forskjellige aviser, en for høyre, en for venstre, en for arbeiderne, en for de mektige og slik fortsatte det. Det spilte ingen rolle hvilken du trodde på, så lenge du ikke tenkte på det faktiske problemet.

Fabian's plan var nå nesten fullført, hele landet var i gjeld til han. Gjennom utdanning og media hadde han kontroll over menneskers tanker. De klarte bare å tro og tenke på det han ville de skulle gjøre.

Når en mann har mye mer penger enn han kan bruke på fornøyelse, hva gjenstår for å gi han spenning? For de med en overklasseinnstilling er svaret makt – rå makt de kan utøve over andre mennesker. Idealistene ble brukt i media og regjeringen, men de som virkelig kontrollerte og som Fabian søkte var de med denne innstillingen.

Mesteparten av gullsmedene hadde blitt slik. De kjente følelsen av stor rikdom, men det tilfredsstilte de ikke lengre. De trengte utfordring og spenning og **makt over massene var det ultimate spill.**

De trodde selv de var overlegen alle andre. «det er vår plikt å ansvar å herske. Massene vet ikke hva som er godt for dem. De trenger å bli samlet og organisert, det er vår fødselsrett å regjere.»

Gjennom hele landet hadde Fabian og hans venner mange utlånsbanker. Sant, de var privat eid og kontrollert. I teorien var de i konkurranse med hverandre, men i virkeligheten jobbet de tett sammen. Etter de hadde overtalt noen av guvernørene satte de opp en institusjon de kalte **Bankgaranti-fondet.** De brukte ikke engang sine egne penger på å gjøre dette, de skapte kreditt mot endel av pengene fra folks innskudd.

Denne institusjonen ga inntrykk utenfra som en del av regjeringen som regulerte pengemengden, men merkelig nok var ingen guvernør eller offentlig tjenestemann noengang tillatt å være med i styret.

Regjeringen lånte nå ikke lenger penger direkte fra Fabian, men begynte å bruke et system med gjeldsbrev eller statsobligasjoner for å låne penger. Sikkerheten som ble stilt til disposisjon kunne være beregninger om neste års inntenkt fra skatter og avgifter. Dette var i

henhold til Fabians plan – å fjerne mistenksomhet fra seg selv til en statlig drevet institusjon.

Likevel, bak scenen hadde han fortsatt kontroll.

Indirekte hadde Fabian nå så stor kontroll over regjeringen at de var tvunget til å gjøre som han sa. Han utbrøt, «**La meg få kontroll over en nasjons penger og jeg bryr meg ikke om hvem som lager lovene**» Det spilte ikke lenger noen rolle hvilket parti som ble valgt. Fabian hadde kontroll over pengene, nasjonens livsblod.

Myndighetene fikk pengene, men renter var alltid lagt på hvert lån. Mer og mer gikk ut i velferd og trygd, og det gikk ikke lenge før myndighetene fant det vanskelig å bare betale rentene, og enda mindre selve lånet.

Og likevel var det fortsatt folk som stilte spørsmål, «Penger er et menneskeskapt system, selvfølgelig kan det bli justert til å tjene og ikke herske?» Men disse menneskene ble færre og færre og stemmen deres druknet i alt rabalderet om den ikke eksisterende renten.

Regjeringen ble byttet ut, partiene skiftet politikk, men den vanlige politikken besto. Uansett hvilket parti som hadde «makten», Fabian's absolutte mål nærmet seg for hvert år som gikk. Folkets politikk betydde ingenting. De var beskattet helt på grensen, de kunne ikke betale mer. Nå var tiden inne for Fabian's siste trekk.

10% av pengemengden var fortsatt i sedler og mynter. Dette måtte fjernes på en slik måte at det ikke vekket misstanke. Hvis folk brukte kontanter var de fortsatt fri til å kjøpe og selge slik de selv ønsket – de hadde fortsatt litt kontroll over sine liv.

Men det var ikke alltid trygt å gå rundt med kontanter og mynter.

Sjekker ble ikke akseptert utenfor ens lokale samfunn, og derfor var det behov for et bedre system. Atter engang hadde Fabian svaret. Hans organisasjon utsendte til alle et lite plastikk kort som viste personens navn, bilde og et identifikasjonsnummer.

Overalt hvor dette kortet ble fremvist så ringte selgeren en sentral datamaskin for å sjekke kreditten på kortet. Hvis det var i orden så kunne personen kjøpe hva han ville opp til en viss grense.

Først ble folk tillatt å bruke bare litt kreditt og hvis dette ble tilbakebetalt før en mnd hadde gått så ble

det ikke pålagt rente. Dette var greit for lønsmottakerne, men hvilken forretningsmann kunne engang klare å starte? Han måtte sette opp maskiner, produsere varen, betale lønninger osv, selge sine varer og tilbakebetale pengene. Hvis han var for seint ute en mnd ble han belastet 1.5% rente for hver mnd gjelden ikke ble betalt. Dette ble over 18% årlig.

Forretningsmenn hadde intet annet valg enn å legge på 18% på salgsprisen. Men disse ekstra pengene eller kreditten (18%) hadde ikke blitt lånt ut til noen. Over hele landet ble de gitt den umulige oppgaven i å tilbakebetale 118kr for hver 100 de lånte. Men de ekstra 18 hadde ikke blitt skapt i det hele tatt.

Likevel økte Fabian og hans venner deres posisjon i samfunnet. De ble nå betraktet som bærebjelkene i samfunnet og dyp respekt var påtvunget. Deres uttalelser om finans og økonomi ble akseptert med nesten religiøs overbevisning.

Under byrden av stadig økende skatter gikk mange små bedrifter konkurs. Spesielle lisenser trengtes for forskjellige bedrifter, så de gjenværende fikk problemer med å opprettholde driften. Fabian eide og kontrollerte alle de store multinasjonale selskap som hadde hundrevis av bidragsytere og datterselskap. Disse virket å være i konkurranse med hverandre, men han kontrollerte dem alle. Etterhvert gikk alle konkurrenter konkurs, rørleggere, elektrikere, industriarbeidere, fiskere og bønder. De ble alle slukt av Fabian's gigantiske selskap som alle hadde statlig beskyttelse.

Fabian ville at plastikk kortene skulle erstatte mynter og sedler. Når alle sedlene var trukket tilbake ville bare forretninger som brukte datasystemet hans drive butikk.

Han regnet med at noen etterhvert ville miste kortet og ikke klare å selge eller kjøpe noe inntill et bevis på identitet var lagt frem. Han ville at en lov skulle bli laget som ga han all kontroll. En lov som tvang alle til å ha en identitetsbrikke tatovert på hånden. Nummeret ville være synlig bare under et spesielt lys, linket til en datamaskin. Alle datamaskinene skulle linkes til en gigantisk datasentral så Fabian kunne vite alt om alle.

Forresten, den korrekte terminologien for dette systemet brukt i finansnæringen verden over er «fractional reserve banking»

Historien du har lest er selvfølgelig fantasi.

Men hvis du finner den ubehagelig nærme sannheten og vil vite hvem Fabian i virkeligheten er så er det en god plass å starte med å studere aktivitetene til de engelske gullsmedene på 16 og 17 hundre tallet.

Eksempel, **Den Engelske nasjonalbanken startet i 1694**, Kong william was i finansielle problemer som et resultat av krigen mot Frankrike. **Gullsmedene «lånte ham» 1.2 millioner pund (som var en uhørt sum på den tiden)** med noen vilkår.

A: Renten skulle være 8%

B: Kongen skulle vedta en lov som ga banken til gullsmedene lovelig rett til å utstede kreditt.

Før var denne forretningsmetoden, hvor man ga kreditt for mer enn man hadde helt ulovlig og kunne resultere i dødsstraff. Den nye loven gjorde om på dette.

William Patterson fikk i 1694 lov til å starte den Engelske nasjonabanken.

Oversatt og skrevet av

[Sigurd Mellqvist](#)

[©Larry Hannigan 1971, Australia](#)

Lord Acton sa;

«the issue which has swept down the centuries and will have to be fought sooner or later is THE PEOPLE VERSUS THE BANKS. This battle is getting closer every day in every language. Please do not give the enemy anything that he will use to divide THE PEOPLE with side issues which will give the enemy enormous advantage in distracting people from the real issue that $100 + 0$ does not = 105 »